

Med Kronborg om styrbord (F)

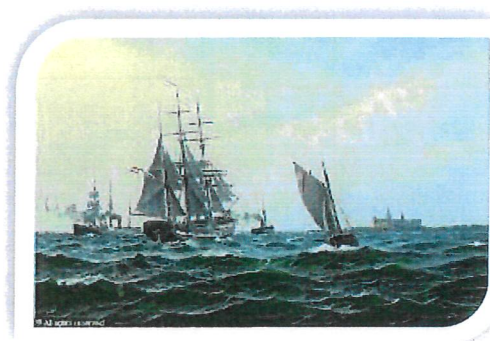
Der gynger en ø bag de havvåde mil,
 og selv blev i bølger den døbt.
 Den gav sine døtre sit dejligste smil,
 dens sønner i skumsprøjt blev svøbt.
 Hvor vide de vandred', hvor fjernt end de for,
 mod Danmark drog drømmene hen.
 En nat mellem stjerner, der funkled' af nord,
 lå samlet som terner det sejlene kor,
 med Kronborg om styrbord igen.

Vor udvé blev lænket til trækfuglens vej,
 mod sommer og sol fløj den frem.
 Men sødt har din mildhed, du regnvåde maj,
 kaldt vinterens flygtninge hjem.
 Til redernes vugger i krat og ved kær
 går trækfugle-længslerne hen!
 Da bruser i luften den vingede hær,
 og skuden den kipper til lærke og stær
 med Kronborg om styrbord igen.

Hvor danskeren vandrer i øst eller vest,
 der følger ham trygt som et smil
 et minde om marker, der bølger i blæst,
 et sus fra den stævnede pil.
 Da synes ham verden så mærkelig trang,
 thi alle hans ^{tanke}længsler går hen,
 til timen hvor rugmarkens rislende sang
 skal hilse hans dagværk, når selv han engang
 får Kronborg om styrbord igen.

For hjemvé og udvé, vort stridige sind,
 blev Sundet den blånende port.
 Til togt har den kaldt, og hos den står vi ind,
 når dåden for Danmark er gjort.
 Og skimter vi bøgen bag Ålsgårde strand,
 da hilser vi søen som ven!
 Thi bølger og bøge, som smykker vort land,
 er skønnest den dag, hvor en sejlene mand
 har Kronborg om styrbord igen.

